

Beredskapsminnen

När en f. d. beredskapare kommer på besök vid F2 flottilj erinrar varje plats om sin upplevelse. Tusentals värnpliktiga passerar i revy och många episoder under 5-årig beredskap har inetsats i minnet och de flesta har varit av den angenäma arten.

Andan inom en flottilj dikteras av den anda chefen anger. Andan var god. Tjänsten var ansvarsfull och krävande men i ytterst fåtal fall förekom att inte varje man ville göra sitt allra bästa. Man sammansvetsades till en enhet.

Chefen för 21 div., nuvarande major B. Lagerström, var en militär som vi alla respekterade. Lugn och samsad utdelade han sina klara och distinkta order, rättvist fördelade, och varje underordnad visste vad som skulle uträttas. Stabuoff. Littiäinen visste också vad han ville. Speciellt rengöringen av divisionens lokaler och »nåde» den som inte utförde ett noggrant arbete.

Varje morgon ställde den 75-manstarka vaktplutonen upp till exercis. Med svett och möda och friska tag åstadkoms goda resultat. Beredskapsplutonen, bestående av exp.-vakter, telefonister och handräckningspersonal skulle även hava sin stramexercis. Denna personal ville vara mera »civilt» betonat och deras »sport» gick ut på, att försöka »smita» från den dagliga »avslipningen». Detta förorsakade furirerna »Packa», »Hedis», »Brodis»,

ten och aktningen genom ett naturligt och otvunget umgänge med sina underordnade, är en struts med huvudet i busken. Han har aldrig haft de attribut, som han är så mån om att bevara.

Tätare och mera givande divisionsaftnar och truppsamtal rekommenderas.

Det förefaller också som om kamratföreningen borde kunna arbeta intensivare bland personal som är i tjänst. Föreningens mål bör vara, dels att förvärva var enda en som medlem, dels att tillse att medlemskapet blir en garanti för att man är en fullödlig karl och kamrat. Detta är ett högt mål, som aldrig helt kan nås, men det är väl värt att sträva efter. I sin tidning har föreningen ett medel att i någon mån förverkliga denna strävan. En och annan liten utflykt på vägarna till det rätta kamratskapet kan nog också ha sitt berättigande i kamratbladets spalter?

— e —

»Runze» och Zerpe gråa hår i förväg och vid ett tillfälle grät, vpl. furiren Strand strida tårar, trampande på sin mössa, rivande sitt hår i förtvivlan och nedkallande alla milda makters överseende över plutonens medlemmar. Alla dessa sitter numera som hederliga och civila medborgare och kanske läser denna epistel med ångerfullt hjärta.

Förmiddagens tjänst slutade med sprängmarsch till matsalstrappan för, att bli den första att få komma in i matsalen.

Ingen klagan på aptiten men desto mer på Fru Öberg som med sina argusögon sorgfälligt bevakade alla möjligheter till tvenne portioner. Fröken Axén å »markan» var mera tillmötesgående dock mot klingande valuta. Eftermiddagens fältjänster, orienteringslöpningar, skjutning och luftvärnsövningar var både stärkande och härdande.

P. g. av olika fysiska egenskaper blev det bättre och sämre resultat men viljan till ett gott resultat fanns där och det var ju huvudsaken. Under hemmarschen till flottiljen under sången »Lottas krog» m. fl. andra klassiska låtar, var det skönt att komma till kasärn och få svalka sin svettiga kropp under duschens piskande strålar. Allt var rusch och liv och jag är förvissad om, att de flesta av f. d. vaktplutonens personal med glädje erinrar sig dessa stunder.

Finns det någon vackrare flottilj än den vid Hägernäs, en sommarkväll när solen sakta dalar vid horisonten och Tornön med sin mörka skog återspeglar sig i viken. Lamporna tändes i logementen och från de öppna fönstren hördes skratt och skämt, musik och sång. Efter avlyssnandet av kvällens T. T. och »tystnaden» hade gått, kom den stärkande sömnen utan tillhjälp av något annat sömnmedel än den fysiska tröttheten och snart hördes »timmerstockarna» i moll och dur. Mörkret lystes upp av månen som med sitt smekande ljus framhävde den beväpnade posten å hangarplattan i silhuett mot Hägernäs-vikens glittrande vatten. Friheten måste noggrant bevakas. Inget främmande ok passade ett frihetsälskande folk. Freden bibehölls och ännu en dag var gången i beredskapens tecken med inbördes strävan till sammanhållning och kamratskap.

Det är ett av mitt livs ljusaste minnen.

C. F—n.

Maim Flygaren

nr 1 1947